

man skal tage ind, og det er, at virkeligheden faktisk har flyttet sig betydeligt. Der er 12 lande, der har indgået det her samarbejde, og hvis man kigger på den globalisering, som er truslen i forhold til os, så er det faktisk sådan, at 95 pct. af al valutaspekulation i verden er kortvarig. Vi ser en eksplosion i forhold til valutahandelen, i forhold til varehandelen, og vi kan konstatere, at for Danmarks vedkommende er det 400.000 arbejdspladser, der rent faktisk er afhængige af EU, ud af de 700.000 arbejdspladser, der er afhængige af eksporten udadtil.

Jeg vil gerne af hensyn til danske arbejdspladser, danske lønmodtagere, spørge: Hvad er filosofien i – for at blive i fagforeningsbilledet – ikke at have indflydelse på de vilkår, man skal leve og arbejde efter, men sidde ude foran døren og lave en tillægsoverenskomst og tilslutte sig det, de andre har aftalt inden døre?

(Kort bemærkning).

Mimi Jakobsen (CD):

Jeg må altså have klaret det dér med mit forhold til min fagforening. Nu starter vi forfra.

Jeg har fået et nyt job; det er jo ikke engang løgn. Lad os lege, at jeg den 28. september skal ud at stemme. Det er så i øvrigt heller ikke løgn. Men lad os nu lege, at jeg skal ud at stemme om, hvorvidt jeg vil være med i den her fagforening eller jeg ikke vil. Jeg har jo forlods accepteret, at jeg ikke blander mig i, hvad de andre gør. De kan køre videre med deres krav til arbejdsstedets indretning, løn, ansættelsesvilkår, fyringsbetingelser osv., osv.

Jeg spørger bare hr. Holger K. Nielsen: Hvad skal jeg dog gøre den 28. september? Skal jeg tro på, at jeg alene med arbejdsgiveren, der – i hvert fald i hr. Holger K. Niensens verdensbillede – er min modstander, opnår bedre betingelser, står stærkere, har mere at skulle have sagt på min arbejdsplads end alle de andre bananer, der sidder i klubben og råber op? Altså den, der står ene, står stærkt, men jeg tror ikke helt, den holder. Hvad skal jeg dog gøre, hr. Holger K. Nielsen?

(Kort bemærkning).

Lene Espersen (KF):

Jeg synes, SF skal have den ros, at indtil nu har SF sådan set nok været det parti på nejsiden, der har vildledt befolkningen mindst, men jeg må sige, at hr. Holger K. Niensens seneste udtalelser fra talerstolen piller lidt ved det billede.

Vi hørte hr. Holger K. Nielsen sige, at de danske forbehold jo ikke betyder, at Danmark ikke har indflydelse på tingene, at det er bedøvende lige meget. Man bliver nødt til at sige til hr. Holger K. Nielsen: Velkommen til den virkelige verden. Det er rent faktisk sådan, at de danske forbehold blev lavet, så Danmark kunne stå udenfor, men de tillod altså de andre lande at gå videre, og i dag er der et forpligtende samarbejde på de øvrige områder.

Det er sådan i dag, at vi alene må bruge vores kopieringsmaskine, når der skal laves regler, der gælder det retlige og indre. Det er sådan, at når det gælder eurosamarbejdet, er vi placeret på et sidespor, og jeg synes, det er forkert at sende det signal fra Folketingssalen i dag fra SF, at vi ikke mister indflydelse. Hele den her diskussion går jo på, om vi skal være med til at lave fælles regler eller vi skal vælge selvisolationsens martyrium, som nejsiden altså mener er den rigtige vej frem.

Så jeg mangler et svar på: Hvad er det egentlig, SF ønsker at opnå ved at stå udenfor?

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Fru Mimi Jakobsen spørger: Jeg har fået et job, er kommet i fagforening, hvad skal jeg gøre den 28. september 2000? Skal jeg svare på dét? Stem nej! Det bedste at gøre den 28. september er at stemme nej til ØMU'en, og siden spørgsmålet blev stillet så direkte til mig, så vil jeg tillade mig at svare så direkte. Og stadig væk vil fru Mimi Jakobsen og alle andre, der stemmer nej den 28. september, kunne blive i deres fagforening som altid; de vil kunne blive i EU, som vi er i øjeblikket.

Det, det drejer sig om, er ikke, om vi skal meldes ind i en fagforening – vi er i en fagforening – men om vi skal med i det mere udbyggede samarbejde, der er. Og der mener vi, at det ville være dumt af os. Det giver ingen konsekvenser i form af repressalier, fordi vi har jo en aftale med fagforeningen om, at vi godt kan stå udenfor. Der er også andre, der står udenfor. Vi står heller ikke alene. Der er masser af muligheder ved at stå udenfor.

Og hvorfor vil vi det? Vi ønsker ikke at blive skibet ind i den meget vidtgående politiske integration, som også er en konsekvens af ØMU'en. Det er jo ikke bare et spørgsmål om pengepolitik, om rentepolitik. Det er jo et spørgsmål om, at når man har en fælles mønt, så skal man også have en mere vidtgående po-